

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLIX
MAI — IULIE 1971

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

1 Mai	V. Florescu
Vorbirea de rău	P. V. Cazan
Puterea Spiritului Sfânt	E. G. White
Hrist' mi-e bucuria (versuri)	V. Moldovan
„Și tot poporul să zică : Amin !”	Aurel Pălășan
Purtarea față de alții	A. Bălan
Psalm de seară (versuri)	Ion Bătrina Voivodeni
Biserica Adventă din România	D. Popa
Consacrări de pastori	D. Popa
Duhul Sfânt în viața credinciosului	M. Uba
Orînduirea Botezului	V. Florescu
Mintuirea, darul lui Dumnezeu	V. Laszlo
Să vrem ce vrea Dumnezeu	N. Bastoreală
Sfîrșit de cale	D. Popa Gh. Stoiu
Admirație (versuri)	I. Dănilă

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă Româna. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon : 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

Odată cu fiecare an ce vine, ziua de 1 Mai își îmbracă o nouă haină într-o strălucire mai deosebită decât cea dinaintea ei.

Și lucrul acesta se vedește cu prisosință cu întâiul de Mai al anului 1971.

Luna Mai, luna împimăvărerii, luna când totul renaște și când omul odată cu natura prinde avînt spre viață nouă, a alcătuit acum cincizeci de ani plămădirea idealurilor de o viață mai bună și mai fericite și a grupat în jurul acestor idealuri bărbați și femei hotărîți a le aduce la înlăptuire.

Au trecut de atunci zile de opreliște grea peste mulți din cei care s-au legat atunci și după aceea de dorința de a da țării noastre acea viață pe care o merită, și a-i croi un drum spre ocuparea locului în lume, ce i se cuvenea.

Dar anii ce s-au scurs nu au făcut decât să îngroașe rîndurile celor ce se simțeau legați cu trup și suflet de această țară a cărei fericire o doreau pentru copiii lor.

Nimic nu a putut stăvili valul năvalnic al tuturor oamenilor de bine de pe pămîntul românesc și strădaniile neobosite și neînfricate de nimic, în statornicirea pe aceste meleaguri de-a pururi românești un climat al dreptății și al bune stări, un climat în care minte și avînt românesc să poată atinge cele mai iscusite făuriri și să înscrie cu litere de foc numele măreț... „România“.

Au fost lupte, au fost jertfe, au fost sacrificii multiple dar nimic nu a putut ține în loc valul uriaș al prefacerilor ce-și cereau dreptul la viață.

După cincizeci de ani de strădanii neobosite ale atîtor bărbați de seamă ai țării, privim încrezători viitorul strălucit ce ne stă înaintea.

Cu fiecare an ce trece, noi pietre puternice se pun la temelie zidirii neamului într-o viață mai prosperă, mai fericită.

Recunoscători celor care au deschis cale nouă, să ne alăturăm cu toții strădaniilor lor și să ducem la înlăptuire mărețele lor idealuri de mai bine pentru toți fiii pămîntului românesc.

Vorbirea

de rău

Un rău ce bîntuie Biserica, este păcatul vorbirii de rău. Ur-mările acestui păcat sînt mari.

Prin inspirația divină ni se spune: „Invidia, bănuiala și vorbirea de rău sînt de la Satana și ele închid în mod efectiv drumul lucrării Spiritului Sfînt“. Un păcat ce mai trăiește în viața unor credincioși este cel al vorbirii de rău. Se pare că cei ce hrănesc cu grijă acest păcat nu-și dau seama că el este tot atît de grav prin urmările sale ca și alte păcate pe care ei se feresc a le făp-tui“.

Împotriva vicilor Biserica noastră s-a ridicat cu toată promptitudinea țintuindu-le la zidul infamiei, dar nu la fel și împotriva acestui păcat, deși rezultatele vorbirii de rău sînt adesea cu mult mai tragice decît altele pe care le combatem cu toată tăria.

Să luăm de pildă: alcoolul și tutunul. Biserica noastră și-a spus cuvîntul atît împotriva alcoolului cît și a tutunului, ajungînd a stabili ca principii în mărturisirea de credință: abținerea totală; și oricine dorește ca să între în Biserica noastră mai întii trebuie să consimtă că este de acord cu aceste principii, iar dacă vreun membru al ei ar ceda acestor patimi este sfătuit să le părăsească cu totul, în cazul contrar nu-și mai poate menține calitatea de membru al Bisericii. Nu tot în aceeași măsură s-a procedat cu vorbirea de rău, deși dacă am judeca logic am constata că într-un anumit sens vorbirea de rău e cu mult mai primejdioasă și că urmările ei sînt cu mult mai îngrozitoare decît chiar ale alcoolului și ale tutunului.

De pildă: Alcoolul în prima fază face rău la o singură

P. V. CAZAN

persoană, adică celui care îl folosește; tutunul face rău la doi, adică celui care fumează și celui de lingă el; dar vorbirea de rău face rău la trei deodată. În primul rînd face rău celui care vorbește de rău, apoi celui cărui i se spune și celui despre care se vorbește de rău.

Să medităm asupra acestor gînduri și să scoatem învățăturile folositoare pentru noi.

Primul care cade victimă acestui păcat este cel care vorbește de rău. Motivul pentru care spunem aceasta este că acea persoană care vorbește de rău este plină de răutate. Apostolul Pavel s-a întilnit cu unul care schimba căile lui Dumnezeu și care era plin de toată răutatea.

Vorbirea nu este decît rezultatul unui întreg proces de acțiuni și frămîntări din interior, asemenea unui vulcan care fierbe, mocnește în interior și din cînd în cînd aruncă afară lava fierbinte care nimicește tot ce întilnește în cale. La fel și limba are menirea să redea ce se petrece în centrul acestui organism, după cum spune Domnul: „căci din prisosul inimii vorbește gura“.

Continuînd cu aceste gînduri, Mîntuitorul a spus că: „Omul bun scoate lucruri bune din visteria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din visteria rea a inimii lui“. Birfitorul, cu siguranță că este plin de toată răutatea. El în viața lui nu și-a găsit o îndeletnicire mai nobilă decît să adune greșelile și păcatele altora. Despre ase-

menea persoane inspirația a spus: „Aceia care trăiesc de pe urma slăbiciunilor și lipsurilor altora și care strîng pentru ei miasele vătămătoare ale neglijenței și greșelilor, se fac gunoierii Comunității. Ei nu sînt de nici un folos pentru societatea din care fac parte, ci sînt mereu o povară pentru Comunitatea în care s-au vîrît“. Sînt cuvinte cam tari, dar ele redau realitatea, și toți acei care vor să nu li se adreseze lor să asculte de sfatul care ni se dă și să fie plini de Duhul lui Dumnezeu.

Faptul că limba vorbește din prisosul inimii ni-l adeverește și viața noastră, și fiecare am făcut experiențe minunate în această privință.

Cu ani în urmă m-am întilnit cu o cunoștință de a mea, care era un mare apicultor. Era o zi frumoasă și probabil că persoana în cauză avea timp sau și-a făcut timp, căci a început să-mi vorbească despre frumoasa lui îndeletnicire — despre stupărit. Un ceas mi-a tot spus despre toate cele ale albinăritului. Mi-a vorbit despre soiurile de albine, despre matcă, despre lăptișorul de matcă, despre ceară, despre propolis și mai știu eu cîte mi-a spus, fără să se simtă obosit, pare-se că mai obosit eram eu ascultîndu-l.

În sfîrșit i-am spus că trebuie să plec și ne-am despărțit, dar am tras concluzia: în inima lui, mi-am zis eu, sînt numai albine. Vedeam acolo o întregă prisacă, cu milioane și milioane de albine, ca într-un mare șantier. Și am ajuns la convingerea că această îndeletnicire este bună, nobilă și plăcută, și că el a vorbit despre ce are în inimă, adică despre albine — care deși cîte odată mai înțepă, dar ce este

aceia mică înțepătură în comparație cu atîta bunătate de miere bună și sănătoasă? E mai rău, am zis eu, de cei care string, adună, numai viespi din acelea care nu dau miere ci numai venin și ale căror înțepături sînt mortale.

Cel care vorbește de rău este acela care a strîns numai din acelea care au venin și ale căror înțepături sînt fatale. Voi mai aminti un caz legat de aceasta care se potrivește întrutotul subiectului nostru.

Intr-o împrejurare mă găseam la un inginer. Privind prin birou am văzut niște rafturi pe care se găseau multe dosare. L-am întrebat ce are în dosarele acelea?

Imediat inginerul și-a părăsit masa de lucru și m-a invitat să merg mai aproape de rafturi. A început să ia din acele dosare, care de fapt erau ierbare, și a început să mi le arate și să-mi spună despre fiecare în parte. Vedeam în ochii lui bucuria cu care îmi vorbea, și îmi dădeam seama cît este de fericit fiindcă are ocazie să-mi vorbească despre comoara lui. I-am dat toată atenția, fiind o îndeletnicire nobilă, iar el văzînd că îi apreciez ocupația era și mai dispus să-mi vorbească.

Intre timp am zis și eu: „D-le inginer, dar multe mai aveți”, iar el mi-a zis: „Vino cu mine”. Și m-a dus într-o altă cameră mai mare decît biroul, care era plină de rafturi, iar pe ele numai ierbare... și mi-a spus despre toate. Cunoștea toată flora țării noastre. Știa pe fiecare unde se găsește, cînd înflorește, la ce este bună și altele. Le avea pe toate — rădăcină, tulpină, frunză și floare, iar eu am fost nevoit să repet cele spuse în birou — că are multe, iar el mi-a spus: „Podul este plin, pinița este plină”, iar eu am continuat în tăcere pentru mine: și „inima dumitale este plină de plante, și limba vorbește din prisosul inimii”.

Dar să nu uităm că și a-ceastă îndeletnicire este frumoasă, nobilă și plăcută. Este adevărat că unele plante sînt amare, dar și acelea sînt bune

de leac. E mai rău de acei care adună numai buruieni otrăvitoare care înveninează și omoară. Cel care vorbește de rău adună numai mătrăgună și ciușăfaie.

Aceste rădăcini de amărăciune, mocnesc în el, și el vede pe toți așa cum este inima lui... și se simte acasă la el numai atunci cînd are ocazia să-și mai descarce din bagajul lui, vorbind de rău pe alții.

Cu mii de ani în urmă era o zicală pe care o cunoștea și David: „Răul de la cei răi vine”. Și răul strîns în inimă nu poate face decît numai rău. În primul rînd el are înriurire asupra sănătății personale, fiind mereu în starea aceea răutăcioasă încît și hrana pe care o folosește se preface în el, toată, venin; apoi el devine un om nesuferit, fiind urit de toți.

„Dumnezeu zice însă celui rău: Ce tot înșiri tu legile Mele, și ai în gură legămîntul Meu, cînd tu urăști muștrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta?... Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește vicleșuguri. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevetești pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut, și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că eu sînt ca tine. Dar te voi muștra, și îți voi pune totul subt ochi!” Ps. 50,16-21.

Apoi a doua victimă este acela căruia îi vorbește, întrucît otrăvește și sufletul lui; îi toarnă veninul ucigător în minte și în suflet, și fiind o boală foarte molipsitoare repede se poate molipsi și ea. Sfatul care se dă este: „Nu vorbi de rău pe nimeni! Nu asculta vorbindu-se de rău, despre nimeni. Dacă n-ar exista ascultători, atunci n-ar exista nici vorbitori de rău. Dacă cineva vorbește de rău pe altul în fața ta, oprește-l. Refuză să-l ascuți chiar cînd vorbește blînd și mios, căci: „Cînd nu mai sînt lemne, focul se stinge și cînd nu mai este nici un clevetitor, cearta se potolește”.

Să nu uităm că cine își povestește mult de defectele altora povestește și altora de ale tale. Dacă se vorbește de rău despre tine și este adevărat, în-

dreptează-te, dacă sînt minciuni, rîzi. Și apoi: „Nu lua nici tu seama la toate vorbele care se spun, ca nu cumva să auzi pe cineva vorbindu-te de rău”. Ecl. 7,21. Deci calea cea mai sigură de a scăpa de cel care vorbește de rău este de a nu-l asculta, sfātuindu-l să se lase de această îndeletnicire atît de josnică.

Al treilea care este atins de acest păcat este acela despre care se vorbește de rău. Dacă cel vorbit de rău este întotdeauna vinovat sau nu, aceasta nu o putem spune, dar putem spune cu toată certitudinea că acela care vorbește de rău pe alții este întotdeauna vinovat. El judecă pe altul nefiind de față, fără să i se dea dreptul de apărare. Cei care vorbesc de rău pe alții nu au curajul să meargă la cel în cauză și să-i spună, ci se simt bine numai să povestească altora despre alții.

Dumnezeu a privit totdeauna spre acest păcat cu neplăcere, fiindcă el a existat chiar și între credincioși. Maria, sora lui Moise, a fost pedepsită tocmai pentru acest păcat, vorbind de rău pe soția fratelui său. Regretăm că acest păcat se mai găsește și printre noi, dar inspirația divină ne avertizează: „O străduință deosebită trebuie să fie depusă în fiecare biserică, pentru a da la o parte vorbirea de rău, ca fiind printre păcatele producătoare a celor mai mari rele în Biserică. Asprimea și căutarea de greșeli în alții trebuie să fie osîndite ca fiind lucrările lui Satana”.

„Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților. Cine vorbește de rău pe un frate, sau judecă pe fratele său, vorbește de rău. Legea sau judecă Legea... Orice amărăciune, orice iușime, orice minie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul nostru.. Lepădați dar orice răutate, orice vicleșug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire, și ca niște prunci născuți de curînd să doriți laptele duhovnicesc pentru ca prin el să creșteți spre minuire”.

SPIRITULUI SFÎNT

așteaptă cererea
și
primirea noastră

E. G. WHITE

Chiar înainte de a părăsi pe ucenicii Săi pentru a merge la curțile cerești, Domnul Isus îi încurajă cu făgăduința Duhului Sfânt. Făgăduința aceasta ne aparține și nouă tot atât de mult, cum le-a aparținut și lor, și totuși cât de arareori este înfățișată ea înaintea credincioșilor și cât de rar se vorbește bisericii despre primirea ei. Ca urmare a acestei tăceri asupra celei mai importante teme, despre ce făgăduință știm mai puțin prin împlinire practică, decât despre această bogată făgăduință a darului Duhului Sfânt, prin care urmează a fi dată rodnicie tuturor strădaniilor noastre spirituale? Făgăduința Duhului Sfânt este doar întâmplător adusă în cuvântările noastre, și incidental atinsă, și aceasta este totul. Dar ceea ce este esențial pentru biserică pentru ca să poată crește în tărie și rodnicie spirituală, a fost în foarte mare măsură lăsat afară din strădaniile predicatorilor. Acest subiect a fost pus de o parte, ca și cum un timp în viitor urma să fie dat considerării lui. Alte binecuvântări și privilegii au fost prezentate înaintea credincioșilor pînă cînd s-a deșteptat în biserică dorința de dobîndirea binecu-

vîntării făgăduite de Dumnezeu; dar impresia cu privire la Duhul Sfînt a fost că acest dar nu este pentru biserică acum, ci cîndva, în viitor va fi necesar ca biserica să-l primească.

Această binecuvîntare făgăduită, dacă e cerută prin credință, odată cu ea va aduce pe toate celelalte binecuvîntări, și ea urmează a fi dată cu îmbelșugare credincioșilor lui Dumnezeu. Prin viclenele șiretlicuri ale lui Satana, mintea credincioșilor lui Dumnezeu pare a nu fi în stare să înțeleagă și să-și însușească făgăduințele Lui. Ei par a gîndi că asupra sufletului însetat urmează să cadă numai slabe revărsări ale harului. Credincioșii lui Dumnezeu s-au obișnuit a gîndi că ei trebuie să se sprijine pe propriilor lor eforturi, că din partea Cerului au de așteptat puțin ajutor; și urmarea este că ei au puțină lumină. Biserica a fost de multă vreme mulțumită cu o mică măsură a binecuvîntării lui Dumnezeu; ea nu a simțit nevoia să tindă după înaltele privilegii cumpărate pentru ea cu un preț nemărginit. Tăria spirituală a credincioșilor a fost slabă, experiența lor de un caracter pipernicit și schilodit, și ei sînt descalificați pentru lucrarea pe care Domnul ar fi dorit ca ei să o facă. Ei nu sînt în stare să prezintē marile și glorioasele adevăruri ale sfîntului Cuvînt al lui Dumnezeu, care ar convinge și converti prin mijlocirea Spiritului Sfînt. Puterea lui Dumnezeu așteaptă cererea și primirea din partea lor. Un seceriș de bucurie va fi adunat de cei care au semănat semințele sfînte ale adevărului.

Din atitudinea bisericii, lumea și-a format ideea că credincioșii lui Dumnezeu sînt lipsiți de bucurie, că slujirea lui Hristos nu este ceva atrăgător, că binecuvîntarea lui Dumnezeu este dată primitorului pe un preț foarte greu. Stăruind asupra cercărilor noastre, și dînd prea mare însemnătate greutăților, noi înfățișăm greșit pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care El L-a trimes; deoarece calea spre cer este făcută neatrăgătoare prin tristețea ce se adună asupra sufletului credinciosului, mulți se îndepărtează dezamăgiți de la slujirea lui Hristos. Dar oare cei care reprezintă în felul acesta pe Hristos, sînt ei credincioși? — Nu, căci credincioșii se sprijină pe făgăduința divină, și Duhul Sfînt este atît mîngîietor cît și muștrător.

Creștinul trebuie să zidească întreaga temelie dacă vrea să construiască un caracter tare și simetric, dacă vrea să fie bine echilibrat în viața sa religioasă. Pe calea aceasta creștinul va fi pregătit să facă față cerințelor adevărului și dreptății, așa cum sînt înfățișate ele în Biblie; căci el va fi susținut și dotat cu putere de către Duhul Sfînt al lui Dumnezeu. Cel care este un adevărat creștin combină marea duiosie a simțimintelor cu urmărirea statornică a țintei și credincioșia față de Dumnezeu.

HRIST' MI-E BUCURIA

Hrist' mi-e bucuria,
El mi-e mîntuirea
Și comoara mea.
Inima mea caldă
Veșnic Îl așteaptă,
Să-L primească vrea.
Sfînt Miel al lui
Dumnezeu,
N-aș vrea s-am mai mult
în lume,
Doar, pe Tine-Isuse.
Vise-nșelătoare
Să dispară, toate,
Căci sînt fericit.
Cel ce-n Domnul crede,
Și-are vreo durere,
Nu va fi mîhnit.
Supărări chiar de-or veni
Ca să-mi fure veșnicia:
Hrist' mi-e bucuria!

Traducere

V MOLDOVAN

S
I
T
O
T
P
O
P
O
R
U
L

SĂ ZICĂ: AMIN!

AUREL PĂLAȘAN

„Și tot poporul să zică: 'Amin', dar înainte ca să facă acest lucru, să înțeleagă ceva din grandoarea și caracterul sacri al acestui cuvânt.

„Amin”, este una din cele mai solemne expresii pe care o întâlnim în Scripturi, deși uneori este folosit în glumă de către cei ce ar trebui să-i înțeleagă sensul său profund și revelator.

Pentru mulți, „Amin” nu înseamnă altceva decât sfârșitul unei rugăciuni lungi și prozaice. Ei consideră aceasta ca semnalul de sfârșit, după care se pot întoarce la activitățile normale sau la o conversație obișnuită, când nu mai este nevoie să se mențină același grad de liniște și reverență. Ei nu au decât o mică idee despre însemnătatea sacră a cuvântului.

„Amin” este aproape totdeauna asociat în mod propriu cu rugăciunea, cu declararea unui adevăr profund, sau ratificarea unei înțelegeri solemne. Au fost făcute încercări de a se defini acest cuvânt, dar înțelesul lui nu a putut fi lămurit tot atât de ușor pe cât a fost mai ales descoperit. El derivă de la cuvântul ebraic „Amen” care înseamnă „înțelegere” sau „acord absolut”, ori „încredere”. Când era vorba de ratificarea unei înțelegeri, acest cuvânt era tot atât de solemn ca oricare jurământ. Era rostit în prezența lui Dumnezeu, invocând pe Dumnezeu ca să fie martor la perfectarea și fidelitatea acordului. Când era adresat lui Dumnezeu, era considerat legământul cel mai puternic posibil. Ii era adăugată o notă de sfințenie și era rostit cu cel mai mare respect.

Acest cuvînt reține forma lui originală în aproape jumătate din limbile pămîntului. Este un cuvînt vechi. Apare pentru prima dată în Numeri 5:22.

Se pare că era foarte întrebuițat în vremea lui Moise. Se găsește în toate scrierile sfinte ale creștinilor. Este întrebuițat în mod curent în liturgiile bisericii grecești, romane și anglicane, ca și în protestantism. Sute de milioane de mahomedani îl rostesc, cum și ebreii și mulți alții.

"Amin" este întrebuițat de multe ori în Sjintele Scripturi. În unele versiuni este tradus prin „cu adevărat” — „într-adevăr”. Poziția lui în propoziție este demnă de remarcat. În multe cazuri cînd vorbește Domnul Hristos, El îl așează la începutul propoziției. De 76 de ori în Noul Testament, Isus a prefațat remarcile Sale cu "Amin". De 25 de ori El a întrebuițat „Amin, Amin”.

Potrivit obiceiului la ebrei "Amin" era cuvîntul prin care poporul răspundea la o convenție, sau era în asentimentul unei declarații a adevărului divin. Exprima comuniune completă și însemna că ceea ce se rostește corespunde propriilor lor sentimente. Spunînd "Amin" ei confirmau adevărul, dreptatea sau obligația care era cuprinsă în ceea ce era spus. În aceste împrejurări în mod natural, "Amin" era așezat la încheierea propoziției, sau afirmației.

Era cu totul altceva cînd Isus vorbea. Isus adesea a afirmat adevărul și solemnitățile celor pe care voia să le declare, înainte de a trece la enunțarea lor, printr-un „Amin”. El le confirma ca adevăr absolut, ca ceva ce nu putea fi negat. Ceea ce spunea, era demn de cea

mai mare încredere. Astfel Isus a zis :

„Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Abraam, sînt Eu”. Ioan 8,58.

Dumnezeirea Domnului Hristos și preexistența Sa n-au putut fi contestate.

„Adevărat, adevărat vă spun, că cine crede în Mine are viața veșnică. Eu sînt Pîinea vieții”. Ioan 6,47-48. Acesta este un adevăr dăinuitor.

Isus a zis din nou : „Adevărat, adevărat, vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, cînd cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce-l vor asculta, vor învia”. Ioan 5,25. Neîncrezătorii Saducei n-au putut schimba adevărul învierii. Isus l-a confirmat ca adevăr absolut și de netăgăduit.

Să notăm că Domnul Hristos a mai întrebuițat aceeași formă hotărîită de vorbire și în alte ocazii : „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. Ioan 3,3.

„Adevărat, adevărat, vă spun, că oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului”. Ioan 8,34.

„Adevărat, adevărat vă spun că, orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da”. Ioan 16,23.

„Adevărat, adevărat, vă spun că, cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu ; ba încă va face altele și mai mari decît acestea ; pentru că Eu Mă duc la Tatăl”. Ioan 14,12.

Unele din cele mai solemne afirmații Isus le-a făcut tocmai înaintea crucificării. Ucenicii au fost zguduși cînd Isus a afirmat „tulburat în Duhul Lui : „Adevărat, adevărat, vă spun, că unul din voi Mă va vinde !” Ioan 13,21. Încrederea

de sine a lui Petru trebuie că a fost clătînată, cînd Isus S-a întors către el și i-a zis : „Adevărat, adevărat, îți spun, că nu va cînta cocoșul, pînă te vei lepăda de Mine de trei ori”. Ioan 13,38. Lucrul acesta s-a adevărat.

În Biblie, cuvîntul „Amin” nu este niciodată întrebuițat decît pentru a declara sau a ratifica termenii unei înțelegeri, adevăr, sau rugăciune. Nu este întrebuițat într-un mod obișnuit sau ușuratic, ci numai în cel mai reverențios mod. Cît este de nepotrivit pentru cineva să-l folosească în chip de giură în public sau în vreo conversație particulară. Aceasta e ca și cînd cineva ar lua în deșert Numele Domnului, deoarece în Apoc. 3,14 Isus vorbește despre Sine ca Cel ce este „Amin, Martorul credincios și Adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu”.

În vechile biserici și sinagogi, profetul, preotul sau pastorul, anunțau public mesajele solemne din partea lui Dumnezeu, iar credincioșii răspundeau la momentele convenite cu un călduros și uneori tare „Amin !” Unii scriitori ai antichității se referă la acest răspuns, ca la un strigăt. Jerome (m. Hr. 340-420) vorbește despre un „Amin” tunător în adunările romane. Acest obicei suplinește o mare nevoie, deoarece într-o adunare religioasă este evident că numai cîțiva se pot exprima în mod public. Dar, prin întrebuițarea potrivită a acestui cuvînt, fiecare credincios are posibilitatea să se declare de acord cu cele vorbite. Într-un sens, aceasta este propria lui mărturisire. Este nu numai expresia acceptării, dar este și aceea a armoniei în gîndire și scop, a unei uniri complete. „Și tot poporul să zică : „Amin”. Ps. 106, 48.

P U R T A R E A

FAȚĂ

DE

A L T I

Creștinismul face din cel credincios o ființă nobilă și aleasă.

Evanghelia nu încurajează politeța de formă, ci acea curtuozie care izvorăște dintr-o adevărată bunătate a inimii. Educația aleasă în cele exterioare nu este suficientă pentru a îndrepta dezvoltarea unui caracter înclinat către critică și vorbire necuviincioasă. Adevărata finețe nu se va da pe față câtă vreme eul e socotit ca meritând locul cel mai de frunte. Iubirea trebuie să locuiască în inimă. Un creștin desăvârșit scoate motivele sale de acțiune, din adîncă iubire din inimă față de Domnul său. Din rădăcinile afecțiunii sale pentru Domnul Hristos, se înalță un interes neegoist față de frații săi, căci această iubire împarte celui ce o deține, bunătate cerească, bunăcuviință și o conduită onorabilă și politicoasă. Ea face să lumineze fața, îmblînzește glasul; înobilează și înalță întreaga ființă.

Cea mai mare parte din viața noastră nu se compune din fapte și sacrificii mari și minunate, ci din lucruri mărunte. Adesea prin lucruri de acestea mici, care par de mică importanță, poate să ni se aducă mult bine sau mult rău. Și pentru că noi nu ne străduim să învingem ispitele în încercările mici, în lucrurile mici, caracterul slăbește și atunci cînd vin încercări mai mari, ne găsește nepregătiți. Și numai cînd ne vom strădui ca în fața ispitelor zilnice să stăm tari, numai atunci vom primi acea putere care ne va fi de folos în cele mai grele situații.

Amintiți-vă că ori unde ați fi, orice ați face, Dumnezeu este de față. Nimic din cele ce se zic, din cele ce se fac, și din cele ce se gîndesc nu scapă atenției Lui. Pentru fiecare cuvînt, pentru fiecare faptă, avem un martor, pe sîntul și preacuratul Dumnezeu. Gîndiți-vă deci foarte serios înainte de a vorbi sau de a săvîrși ceva, căci creștini fiind noi sîntem membri ai familiei cerești. Nu roștiți nici un cuvînt, nu faceți nici o faptă care ar aduce dezonoare asupra frumosului nume pe care-l purtați. Observați cu atenție caracterul divin și întrebați-vă: „Ce ar face Domnul Isus, dacă ar fi în locul meu?”. Aceasta trebuie să fie măsura datoriei noastre. Nu vă așezați în cercul celor care, prin vicleniile lor, v-ar slăbi hotărîrea de a face ce e bine, sau care v-ar păta conștiința. Nu faceți nimic pe stradă, în tramvai, în tren, în comunitate, în familie, care ar avea chiar cea mai slabă înfățișare de lucru rău. În fiecare zi faceți ceva pentru a crește, a înfrumuseța și a înobilea viața pe care Domnul Hristos a răscumpărat-o cu însuși sîngele Său.

Lucrați totdeauna din principiu și niciodată din impuls. Îmblînziți pornirile de răutate ale firii voastre, prin blîndețe și bunătate. Nu vă dați la lucruri ușuratic, la minciuni și la nimicuri. Nu dați voie

A. BALAN

unor glume josnice și răulăcioase să pornească de pe buzele voastre. Nici gândurilor să nu li se dea voie să hoinărească. Ele trebuie să fie ținute strâns, aduse sub ascultarea lui Hristos, îndreptate spre cele sfinte și atunci prin harul Domnului vor deveni curate, sincere și drepte. Avem nevoie de a simți fără încetare puterea înnobilitoare a gândurilor curate. Unica siguranță pentru orice suflet este de a avea o gândire sănătoasă. „Creștinul este așa cum gândește inima lui”. Puterea stăpînirii de sine crește pe măsură ce e folosită. Ceea ce la început pare greu, prin repetare continuă crește ușor, pînă cînd gîndirea și făptuirea corectă intră în deprinderile de fiecare zi. Dacă vrem, ne putem îndepărta de tot ce e de rînd și fără valoare și să ne înălțăm la un nivel cît mai înalt, devenind în felul acesta respectați de oameni și iubiți de Dumnezeu.

Cultivați recunoștința și nu întoarceți binele cu rău. Nu merită să vorbim despre jignirile ce am suferit. Dumnezeu ne învață să cugetăm la îndurarea Lui neîntrecută, ca să putem fi inspirați să-l aducem laudă.

Dar privind la Domnul Isus, vorbind despre iubirea Lui, și despre desăvîrșirea caracterului Lui, sîntem preschimbați după chipul Lui. Admirînd idealul înalt pe care El ni l-a pus înainte, vom fi înălțați într-o atmosferă curată și sfîntă, chiar în prezența lui Dumnezeu. Dacă rămînem aici, pornește de la noi o lumină care îmbărbătează pe toți aceia cu care sîntem în legătură.

Dacă conlucrez cu Domnul, care dorește să fie mîntuit sufletul meu, trebuie să fiu atent și să mă supraveghez cu rîvnă. Trebuie să îndepărtez orice rău din viața mea. Trebuie să înving orice defect. Trebuie să ajung o făptură nouă în Hristos.

Apoi, în loc de a descuraja pe aceia care se luptă împotriva răului, pot să-i întăresc prin cuvinte de încurajare. Sîntem prea nepăsători unii față de alții. Dacă Domnul Isus S-ar purta cu noi așa cum adesea ne purtăm noi unii cu alții, care dintre noi am mai fi mîntuiți?

Gîndiți-vă că voi nu puteți citi în inima cuiva. Nu cunoașteți motivele care au îndemnat la vreo faptă care vouă vi se pare greșită.

Viața consacrată, răbdarea stăruitoare, un spirit care nu se irită cînd e provocat, este totdeauna un argument hotărîtor și apelul cel mai puternic de a fi urmat.

Dacă ați avut prilejuri și avantaje, pe care alții nu le-au avut, țineți seama de lucrul acesta și fiți înțelepți și prietenoși cu aceștia.

PSALM DE SEARĂ

M-ai ocrotit o zi întreagă,
Părinte pururi îndurat;
Pe căile neprihănirii
O zi întreagă m-ai purtat.

Plecînd genunchii mei, Părinte,
Îți mulțumesc acum smerit;
Îți mulțumesc căci Tu de-a
pururi
Cu mine bun Te-ai dovedit.

Dacă aflat-am har la Tine
Și-acum în ceas tîrziu de seară,
Atunci cu mine, fiu nevrednic.
Tu milostiv fii, Doamne, iară.

Inchide ochii mei de-acuma
Căci plumb mi-apasă pe pleoape,
Și-un heruvim Tu îmi trimite
La căpătii să-mi stea aproape.

Dă, Doamne, în această noapte
Odihnă trupului de lut;
În așternutul moale, somnul,
Ușure fă-mi-l și plăcut.

Cît timp dormi-voi în iatacul
În care bezna e stăpîină,
De orice rău să mă păzească
A Ta ocrotitoare mîină.

Și-apoi în zorii zilei, mîine,
Fă, Doamne, să mă scol cu bine
Și iar pe căi neprihănite
Să umblu îndrumat de Tine.

Ion Bătrina Voivodeni

Continuare în pag. 14

Din viața Bisericii

Biserica Adventă

din România

La un secol al existenței ei

D. POPA

Comunitatea A.Z.S. București — Dr. Felix
București 1909

1014

„Până aici Domnul ne-a ajutat”. 1 Sam. 7, 11 u. p.

1870—1970.. un secol, trecerea unui veac peste credința adventă din țara noastră, amintindu-ne că Adam, aștepta cu înfrigurare și legitimă nerăbdare restatornicirea privilegiilor edenice, pierdute datorită neascultării sale. Aceasta ca să nu mai vorbim despre Enoh, cum și de întreaga pleiadă a patriarhilor, profeților, văzătorilor, apostolilor și a tuturor slujitorilor lui Dumnezeu, în inima cărora speranța adventă ardea puternic.

Istoria denominațiunii noastre, poate fi foarte bine înțeleasă, dacă este privită în lumina primei comunități, a bisericii primare. În această lumină se poate vedea că Adventiștii de Ziua a Șaptea se situează pe vechea temelie pusă de apostoli și profeți. Este un lucru îndeobște cunoscut și recunoscut, că, principiile, caracteristicile bisericii apostolice, constau mai cu seamă în simplitatea doctrinei și organizației, centrul și circumferința doctrinei lor fiind Domnul Hristos, care mîntuiește prin credința în jertfa Sa. Legea era socotită sfîntă și dreaptă, dar ea, numai ea, nu putea să salveze. Solia mîntuirii predicată astfel, se potrivea oricărui neam și era fundamentată pe Scripturi. Scriptura era foarte prețuită constituind norma de viață și slujire. Adventiștii o privesc în lumina vieții și învățaturii Domnului Hristos, care a venit să îplinească adevărurile ei.

Mișcarea Adventă a secolului al nouăsprezecelea și al douăzecelea, este o împlinire a

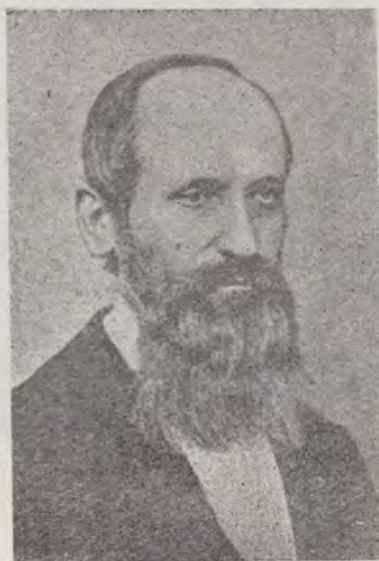
Casa lui Toma Aslan din Pitești

făgăduințelor și asigurărilor divine. Intrucît Domnul Dumnezeu nu face nimic“ fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci” (Amos 3,7). Era deci de așteptat ca slujitorii lui Dumnezeu să fie treziți la cer-

cetarea acestor făgăduințe și asigurări — înainte de împlinirea lor — și aceasta prin lucrarea Duhului Sfînt. Ioan 16,13 ; 2 Petru 1,21 u.p. ; 1 Petru 1,10-11.

Sub îndemnul și călăuzirea Duhului Sfînt, o intensă și adîncă cercetare a Scripturilor, a avut loc, cu puțin înainte, în cursul și după începutul grandiosului secol al XIX-lea. Bărbați credincioși s-au aplecat atunci asupra scrierilor profetice ale Sfîntelor Scripturi și unul cîte unul și toți laolaltă au descoperit și au făcut cunoscut ceea ce este astăzi immortalizat în crezul creștin : „Și iarăși va să vie cu mărire, să judece viii și morții, a cărei împărăție nu va avea sfîrșit“. Aceasta a dat naștere mișcării advente din secolele XIX și XX.

Pentru începuturile mișcării advente în România toate datele în această privință, dau anul 1870, ca an în care principiile bisericii advente, au fost prezentate în țara noastră. Orașul Pitești, este locul unde so-

M. B. Czechowsky

lia adventă a fost propovăduită pentru prima dată și locul unde primul adventist român, Toma Aslan, se alătură bisericii, cu toată convingerea sa, servind-o ca slujitor al Evangheliei și mai târziu ca editor al primei reviste adventiste în limba română: „Adevărul Prezent“.

Privită din punct de vedere al funcționalității ei, Istoria Bisericii Advente din țara noastră, ar putea fi considerată ca împărțindu-se în patru mari perioade.

1. Epoca cuprinsă între 1870-1908; când la dorul după Sfânta și curata Evanghelie s-a atașat solia adventă. Mihail Czehowsky, un fost preot catolic polonez, care în anul 1864 vine în Elveția din America,

a venit în anul 1870 și în România. Sosit în țară, Czehowsky se stabilește în Pitești, unde ține o serie de conferințe religioase și întemeiază prima grupă de credincioși adventiști, formată din frații Aslan și inginerul Lucian de Prato împreună cu soția sa Ana de Prato (născută Pigueron).

Consemnăm din această perioadă vizita la Pitești și Anadolchioi a lui L. R. Conradi; stabilirea în 1891 a unui grup compact de adventiști de origine germană în satul Sarighiol din Dobrogea și întemeierea primei Comunități adventiste din țară, la Viile Noi, Constanța.

Anul 1900 și cei următori marchează existența unui grup de credincioși adventiști în București, printre care amin-

tim pe frații: P. P. Paulini, St. Demetrescu, P. Păunescu, și Constantin Popescu.

2. Epoca 1908-1936, este perioada organizării bisericii și a dezvoltării ei. Anul 1920 aduce organizarea Uniunii de Conferințe A. Z. S., primul ei președinte fiind fr. P. P. Paulini. Aprilie 1924 este data deschiderii primelor cursuri ale Seminarului Teologic de la Focșani, apoi la Dicioșinmartin, Brașov și București, unde se pregătesc cadrele atât de necesare bisericii.

3. Epoca cuprinsă între 1936-1955 se desfășoară pe fundalul unor evenimente sociale și politice cu largi rezonanțe și semnificații. Este epoca fascismului și a nimicirii lui, care ajunsese să transforme o parte a Europei în

Adunarea Generală a Uniunii din 1932

P. P. Paulini
1882—1953

caldă, un plus de energie ce cuprinde întreaga noastră ființă.

Un moment important. Un Eben-Ezer, plin de profunde semnificații, la răscrucea a două veacuri. Unul care a trecut pragul infinit al timpului de unde a venit și care a înscris pe răbojul vremii o perioadă plină de fapte simple, dar încununată de rezultatele acestor zeci de ani înmănușiați într-un secol, și altul, a cărui cunună așteaptă pe biruitoare.

Ne închinăm cu adâncă smerenie înaintea tronului măririi cerești și slăvim revărsarea iubirii Divine pe întinsul minunat al țării noastre și deci

Aducem mulțumiri și recunoștință conducerii noastre de stat pentru proclamarea în România Socialistă a recunoașterii demnității omului și a drepturilor naționale — sintetizate într-un singur cuvânt centralizator a tuturor aspirațiilor umane — LIBERTATE!

Iată de ce, cu moderațiune și stângăcie chiar, înălțăm gândul mulțumirii noastre înaintea Bunului Dumnezeu, pentru că ne-a prilejuit ocazia de a putea trăi această plăcută monumentalizare, în contextul unei vieți noi, concepții și simțăminte noi.

În fața acestei lucrări divine, ne legăm înaintea lui Dumnezeu pentru păstrarea ființei spirituale și organizatoare a bisericii, slujind pe Bunul Dumnezeu cu toată inima noastră, din tot sufletul nostru, cu tot cugetul nostru, și aproapei, societății, patriei cum și nouă înșine.

Împreună cu psalmistul rostim și noi ruga intimă a ființei noastre:

„Binecuvîntează suflete pe Domnul

Și nu uita nici una...

din binefacerile lui!

Lăudați pe Domnul căci este bun

Căci în veac...

ține înduarea Lui”.

lagăre ale morții. Este momentul când odată cu izbucnirea războiului în iunie 1941, țara întreagă și deci și biserica adventă, intră într-o grea situație. În anul 1942 prin efectul decretului 927/30.XII.1942, biserica Adventistă a fost scoasă de sub scutul Legii, îndurînd cele mai grele persecuții. Dar, este și momentul entuziast al lui 23 August 1944, deschizător de orizonturi noi, început de eră nouă și binecuvîntată.

Cultul Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din România, a fost recunoscut cu expunerea lui de credință, iar Statutul de Organizare și Funcționare legal aprobate.

4. Perioada 1955 — pînă în prezent ne este cunoscută și se vor consemna în paginile ei cele ce au avut loc.

Am făcut cu această ocazie o scurtă schiță a istoriei bisericii advente din țara noastră, acum la împlinirea unui secol de existență al ei.

Cu acest prilej, gândurile se adună năvalnic, căutînd prilejul materializării lor. Gînduri de bucurie, de recunoștință, gînduri de înțeleaptă cumpănire. Aceste simțăminte ale ființei noastre dau inimii un ritm mai alert, o pulsație mai

Constantin Popescu
1882—1970

și al bisericii advente din țara noastră.

Aducem bucuria recunoștinței noastre lui Dumnezeu și consemnăm gloria umilinței și a strădaniilor necunoscute, dar fidel înfățișate, în cărțile cerului, a lungului șir de umili, dar credincioși slujitori ai lui Dumnezeu pe plaiurile înșorite și binecuvîntate ale țării noastre. A acelora care cu iubire, sinceritate și devotament, au adăugat cu timpul și cu viața lor, o nouă cărămidă acestui edificiu, spre a-l avea așa cum îl vedem astăzi.

Gh. Stănică
1901—1953

Consacrări de pastori

D. POPA

Cu deosebită bucurie consemnăm în rândurile ce urmează un eveniment plăcut și semnificativ, din viața bisericii noastre. Este vorba despre ocaziunea întăririi prin binecuvîntare a fratelui pastor: Fr. Crăciunescu Ioan din Conferința București.

La 24 octombrie 1970, a avut loc întărirea prin binecuvîntare, prin punerea mîinilor de către grupa slujitorilor lui Dumnezeu, a fr. Crăciunescu Ioan, pastor în districtul Zimnicea Jud. Teleorman, Conf. București.

Născut pe data de 3 martie 1934, în Com. Suhaia, Jud. Teleorman dintr-o familie de credincioși adventiști, s-a dedicat de tînră lui Dumnezeu. După absolvirea Seminarului A.Z.S. în anul 1964 noiembrie 1, i se face chemarea de a lucra ca pastor ajutor în unul din cele două districte din Galați. După cîțiva ani de activitate în acest loc, este mutat în Conferința București, la Zimnicea.

Conducerea bisericii, analizînd activitatea dînsului, consacrarea și dovada chemării sale, a hotărît să fie întărit prin binecuvîntare, lucrare ce a fost adusă la îndeplinire sîmbătă 24 octombrie 1970, în Comunitatea Zimnicea, Jud. Teleorman. Ceremonia a fost adusă la îndeplinire de un grup de pastori format din frații C. Alexe, I. Barbu, Soare I. și cel ce semnează aceste rînduri. Cuvîntul Scriiturii a evidențiat importanța slujirii lui Dumnezeu și a aproapelui. De asemenea și marea responsabilitate ce o comportă această calitate.

Rugăciunea de implorare a binecuvîntării lui Dumnezeu a

fost rostită de fr. C. Alexe. Fratele I. Barbu a rostit cuvîntul de primire în rîndul pasto- rilor bisericii advente, iar fr. C. Alexe a rostit cuvîntul trimiterii noului pastor în lucrarea slujirii sale.

Bucuria acestei înălțătoare ceremonii, cum și bucuria întîlnirii cu frățietatea noastră, ne-au făcut să simțim încă

odată bucuria iubirii frățești și a unității bisericii lui Dumnezeu.

Urmare de la pag. 9

chipul deplin al sigiliului, de și violent în ceară; ci ceara moale și cu liniște, și-a întărit pe ea chipul simțat și cu sufletele oame-

noștință sîntem porniți să narea noastră. Aceasta o și sînt pregătiți pentru ea. înătate răbdătoare îi sur- pornirile lor bune și dă o viață mai nobilă.

ostolul Pavel, „chiar dacă n vreo greșeală, voi, care

sînteți aumovnicești, sa-1 ridicati cu duhul blîndeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora, și veși împlini astfel legea lui Hristos". Gal. 6,1-2.

Feluritele chipuri de credincioși nu pot fi tratați toți la fel, dar toți au nevoie de bunăvoință și iubire. Prin legătura cu alții, mintea noastră trebuie să se instruiască, să se înobileze. Depindem unii de alții, sîntem strîns legați prin legăturile frăției omenești, și trebuie să fim ajutați.

Iar apostolul Pavel care este exemplul pentru noi, spune: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească. Ce ați învățat, ce ați primit și auzit de la mine, și ce ați văzut în mine, faceți. Și Dumnezeuul păcii va fi cu voi". Filip. 4,8,9.

Duhul Sfânt

în viața credinciosului

M. UBA

Acest apel solemn a fost adresat de Dumnezeu în toate veacurile către credincioșii Săi. Este un apel, este nevoia Bisericii și a fiecărui membru al ei. În felul acesta vom deveni creștini născuți din nou în Isus Hristos. Credinciosul se leagă și se unește cu Acela care a zis despre Sine: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ“. Cel legat și unit cu Isus va primi și el putere de sus, ca să poată rămîne statornic și prin continua predare de sine lui Dumnezeu va fi în stare să trăiască cu adevărat o viață de credință.

Dacă ne gândim la umplerea ucenicilor în Ziua Cincizecimii cu Duhul Sfânt, ne gândim și la pregătirea serioasă pe care aceștia au făcut-o în vederea umplerii cu Duhul Sfânt, implinind toate condițiile de care este legată această minunată și strălucită făgăduință. Rămînera în condițiile de primire; ascultare stăruitoare, neclintită și statornică consacrare în vederea scopurilor divine, statornică cercetare a Cuvîntului,

„Fiți plini de Duh Sfânt“.
Efes. 5.10

timp pentru comuniune tainică în fiecare zi, ferirea de orice mînjitură și consacrarea unei vieți de slujire continuă atrage după sine plinătatea Duhului Sfânt.

Lucrarea Duhului Sfânt în viața credinciosului are o mare însemnătate.

Duhul Sfânt aduce o nouă înțelegere a păcatului în suflet. Păcătosul trebuie să-și dea seama de prezența păcatului în sine ca apoi să fugă la Mîntuitorul după eliberarea din sclavia și de vina sa. El trebuie să-și dea seama de starea sa. Această lucrare trebuie să fie săvîrșită de Duhul Sfânt înainte ca păcătosul să facă primul pas spre Mîntuitorul. Această influență înviorătoare a Duhului Sfânt îl va face pe păcătos să înțeleagă însemnătatea ascultării de cererile lămurite ale lui Dumnezeu și lui i se descopere Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. Atenția îi este atrasă la

jertfa cea mare care a fost adusă pe crucea de pe Golgota, privind la iubirea lui Dumnezeu care îi aduce mîntuire.

Să ne gândim cu toții la camera de sus cînd ucenicii erau aproape de clipa cînd să se împărtășească de simbolurile trupului sfînt, și a singelui vărsat și care totuși se certau între ei. Lucrul acesta n-ar fi existat dacă ei ar fi avut un adevărat simț al păcatului. Era în ei invidie, ură față de alții și fapte lipsite de curăție.

Prin mărturisirea reciprocă și înlăturarea păcatului, prin rugăciune serioasă și consacrare față de Dumnezeu, se pregătirea primii ucenici pentru primirea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii. Ucenicii au fost schimbați cu desăvîrșire. În locul mîndriei și al bănuielii, a luat loc umilința și iubirea. Ei erau aceiași oameni, dar schimbați. Fiecare avea aceleași trăsături, dar erau alții. Această schimbare uimitoare descopere-

rea tuturor că ei primiseră putere de sus.

Dacă inimile noastre sînt aduse în unire cu Hristos și viețile noastre în armonie cu viața Sa curată, atunci Duhul Sfînt va cădea și asupra noastră, va umple inima și toate ispitele se vor stinge așa cum se sting scînteile căzute în ocean. Fiecare din noi avem nevoie de Spiritul Sfînt pentru dezvoltarea caracterului și trăirea virtuților lui Dumnezeu. Pentru dezvoltarea roadelor sfînte avem nevoie de o bogată sevă divină în toate ramurile vieții spirituale.

Duhul Sfînt este adierea vieții spirituale în suflet. Împărtășirea cu Duhul Sfînt este împărtășirea cu viața lui Hristos. Primitorul Duhului Sfînt este îmbogățit cu minunatele însușiri ale Domnului Hristos.

Această binecuvîntare făgăduită, dacă este cerută cu credință, va aduce cu sine toate celelalte binecuvîntări și ea va fi dăruită din abundență credincioșilor lui Dumnezeu. Cînd credinciosul este golit complet de sine însuși, cînd toate păcatele sînt izgonite din sufletul său, golul este umplut cu prezența Duhului Sfînt. Primirea Duhului Sfînt în viața credinciosului atrage după sine golirea inimii de egoism, care stă la temelia despărțirii noastre de El.

Despre scopul lui Dumnezeu în a revărsa Spiritul Sfînt peste credincioșii Săi Domnul ne spune: „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi. Tot ce are Tatăl este al Meu, de aceea am zis că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi“. Ioan 16,14—15.

Apostolul Pavel pătrunzînd adevăratul scop al revărsării Duhului Sfînt spune: „Căci toți cei ce sînt călăuziți de Du-

hul lui Dumnezeu sînt fiii ai lui Dumnezeu“.

Numai Duhul lui Dumnezeu poate călăuzi pe credincios la supunere și ascultare de Dumnezeu, nu numai la începutul umblării pe cărarea creștină, ci în tot cursul vieții. Predîndu-se în totul Duhului Sfînt, el va fi călăuzit prin Cuvînt în toate căile Sale. Creștinul călăuzit de Duhul lui Dumnezeu își va preda viața și firea lui Dumnezeu. Dumnezeu ia loc în inima lui numai prin Duhul Sfînt. Rom. 5,5.

Duhul Sfînt conduce pe credincios în tot adevărul și fără conducerea Duhului Sfînt ni-

meni nu poate înțelege adevărul Scripturii. Celor care doresc să-și adîncească privirile în Cuvîntul lui Dumnezeu, Duhul Sfînt le va lumina mintea și inima spre a putea înțelege voința lui Dumnezeu și problema mîntuirii lor.

Cît de important este pentru noi să dorim și să umblăm după primirea Duhului Sfînt. Pentru aceasta este nevoie să izgonim orice îndoială cu privire la primirea Lui și la puterea Lui divină, regeneratoare și luminătoare a vieții noastre.

Niciodată n-ar trebui să uităm că trebuie să fim vred-

nici a primi plinătatea Duhului Sfint în viața noastră. Credinciosul ajutat de Duhul lui Dumnezeu, simte zilnic nevoia de a-și face o profundă cercetare a vieții sale, ca să vadă ce a câștigat în purtarea sa, de ce obicei rău s-a lăsat, cu ce deprindere bună și frumoasă s-a îmbogățit și cu cât a devenit mai bun și mai înțelept. Un bărbat al credinței, în fiecare seară, înainte de culcare, de trei ori își verifica fiecare faptă în parte, ca să vadă ce a făcut în timpul zilei.

Este bine să înțelegem că toată activitatea cuiva se poate desfășura în fapte, cuvinte și cugetări. Fiecare avem datoria sfintă să ne examinăm conștiința. Am învins dorințele și inclinațiile rele care mă atrăgeau spre păcat? Am rămas statornic și curat ca Iosif? Am rămas credincios ca Daniel și prietenii Săi? În purtarea frumoasă și demnă de Numele lui Isus am fost un model vrednic de imitat în fapte și cuvinte, în ochii celor ce m-au privit? Am fost în fiecare clipă un om treaz, cinstit, cumpătat, sănătos în credință, iubire și în răbdare? Am căutat să fug de minciună și să fiu ca Enoh umblînd cu Dumnezeu și ca Simeon ducînd o viață cu frica lui Dumnezeu? Am căutat să fiu folositor altora prin experiențele zilnice? Am avut o înfățișare care să se potrivească cu sfințenia?

Dacă sînt soț, mi-am iubit soția și i-am fost credincios? Nu am tratat-o cu indiferență, sau nu m-am purtat cu ea prea aspru, prea brutal, uitînd că ea este împreună moștenitoare a darului vieții?

Dacă sînt soție, mi-am iubit soțul cu toată credința? Și ca tovarășe de viață am consimțit cu toată inima, la sarcinile familiale? Adevărata cercetare

lăuntrică personală, ajută oricui să-și cunoască lipsurile și să ia hotăriri pentru îndreptare, fiind ajutat la aceasta de Duhul lui Dumnezeu.

Ca să fim și să rămînem cu adevărat curați, trebuie să avem Duhul Sfint în inimile noastre și în căminurile noastre.

Mîntuitorul spunea marelui teolog Nicodem că spre a vedea Împărăția lui Dumnezeu este nevoie de o naștere din nou de la Duhul Sfint.

Un creștin sincer, născut din nou, se cunoaște după aceea că își păstrează frăgezimea vieții spirituale. El înțelege că este o necesitate să se înnoiască zilnic. În ce? Să se înnoiască în gîndire, iubire și faptă încît să simți că el a venit în atingere cu Creatorul lui.

Pentru a ajunge născuți din nou trebuie să rămînem într-o neîntreruptă legătură cu Dumnezeu printr-o viață de rugăciune, de exercitare a virtuților creștine, de hrănirea „omului din lăuntru” cu nepieritoare și viile cuvinte ale lui Dumnezeu din Sfintele Scripturi.

Această țintă ne este un ideal ajutător pentru o reinnoire a vieții spirituale și morale. Ea își începe lucrarea de acolo de unde trebuie. Ea are sfaturi și îndrumări pentru toți aceia care sînt interesați pentru progresul lor spiritual și pentru mîntuirea veșnică.

Inspirația divină ne spune: „Nimeni nu va avea parte de înviorare dacă nu a obținut biruință asupra oricărui păcat, asupra mîndriei, egoismului, și asupra fiecărui cuvînt rău și fapte rele. Pacea și armonia curților cerești nu vor fi tulburate de prezența aceluia care este aspru și lipsit de amabilitate. Egoismul, invidia, mîn-

dria, gelozia, sau orice alt fel de păcat care este nutrit în inimă, va exclude pe cel ce le nutrește, de la fericirea cerului. Părintele veșnicilor va da biruință tuturor aceluia care fără preget vor urca piscurile cele mai înalte ale curăției creștine și ale consacrării depline ca să poată deveni proprietatea lui Dumnezeu. „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos nu este al Lui”. Rom. 8.9. u.p.

Cel care n-are Duhul lui Hristos este înstrăinat de El și rămîne veșnic despărțit de El, și această despărțire este asemănătoare cu starea care o avea înainte de a fi iertat.

Cînd astfel de minuni au loc cu copiii lui Dumnezeu, toți îngerii din Cer izbucnesc în cîntări melodioase, iar Dumnezeu și Domnul Hristos se bucură de sufletele modelate după asemănarea divină. În prima Biserică, Duhul Sfint a fost permanent, conducînd-o chiar prin experiențele cele mai grele. Duhul Sfint este Acela care a sigilat pe cei sinceri pentru glorie. Duhul Sfint aduce pe fiecare suflet în Biserica Viului Dumnezeu, curățit și spălat. Locuind în inimă, Duhul Sfint va ocupa orice colțisor, nu va rămîne nici un loc liber, Duhul Sfint lucrează o curăție deplină, izgonind orice înclinație spre rău și orice viclenie, oricît de subtilă.

Prezența permanentă a Duhului Sfint în credincios va produce dorința de a fi asemenea lui Hristos; el va muri mai înții față de sine și își va înfrîna orice patimă păcătoasă din firea sa. În felul acesta el rămîne răstignit în fiecare zi și devine părtaș al suferințelor Domnului pentru ca apoi să aibă parte cu El la mărirea Sa, fiind încoronat cu glorie, onoare nemuritoare și viață veșnică.

Orînduirea

Botezului

V. FLORESCU

Prin orînduiri înțelegem acele ritualuri pe care Hristos le-a instituit sau le-a stabilit a fi practicate în biserica Sa, ca semne exterioare, vizibile, ale unei stări de har.

Printre aceste orînduiri se află și botezul, un ritual obișnuit înainte ca Hristos să-l fi preluat și pe care l-a statornicit drept ușă de intrare în biserică. Dacă se consideră ciudat faptul ca Hristos să adopte o orînduire care era deja practică, este destul să remarcăm că Hristos niciodată nu a respins ceva ce avea un caracter statornic. Rugăciunea, citirea Cuvîntului Evangheliei, predicarea, profetizarea, toate acestea erau acțiuni ce se desfășurau înainte ca Hristos să vină pe acest pământ. El nu a desființat nici una dintre ele, ci mai de grabă le-a practicat El însuși. Se mai poate constata că orice orînduire sau obicei recunoscut de Hristos, își avea originea fie în Cuvîntul lui Dumnezeu fie într-o poruncă dată de El în alt fel. Faptul că Hristos a recunoscut botezul ca aprobat de Cer, reiese evident din întrebarea pe care a adresat-o mai marelui

preoților și bătrînilor: „Botezul lui Ioan, de unde venea? Din Cer, sau de la oameni?“ Mat. 21,25. Indicația clară este că Isus a recunoscut lucrarea lui Ioan Botezătorul ca pe o poruncă dată direct de Dumnezeu, așa cum însuși Ioan declară în Ioan 1,33, că Dumnezeu l-a trimis „să boteze cu apă“. Aceasta pune asupra acestei orînduiri sigiliul aprobării ca fiind de la Dumnezeu.

Dar Isus a făcut mai mult decît să aprobe botezul lui Ioan. El a dat o poruncă clară ucenicilor săi în ce privește săvîrșirea acestui ceremonial, și a lărgit sfera de acțiune spre a cuprinde pe toți.

Petru este de acord cu aceasta cînd spune: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfîntului Duh“. Fapte 2,38.

Cînd vreo rînduială sau un ritual se susține a fi obligatoriu pentru creștin, totdeauna este bine a întreba dacă este aprobat sau poruncit de Dumnezeu, și dacă El însuși a împlinit acel lucru. Oare Hristos a împlinit această poruncă?

S-a supus El botezului? Raporul este limpede și în această privință. Hristos a fost botezat în Iordan de către Ioan.

Istoria botezului lui Hristos este plină de învățăminte. Cînd Isus veni să fie botezat de Ioan, acesta plin de surprindere îi zise: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?“ Ioan recunoștea în Isus pe Cineva care nu avea nevoie să se pocăiască și să se despartă de păcatele Sale, așa cum făceau alții pe care-i îndemna să se pocăiască. Ioan vedea în El pe nepătatul Miel al lui Dumnezeu. Cel care „ridică păcatul lumii“. De ce era nevoie ca El să fie botezat? Ioan simțea că nu era demn să boteze pe Isus, ci că mai nimerit ar fi să fie el botezat de Isus. Isus nu discută această problemă, ci doar zise: „Lasă-Mă acum“. Și apoi adăugă însemnatele cuvinte: „Se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit“. Cînd auzi aceasta, Ioan fu mulțumit și îl boteză.

Isus nu avea nevoie să fie botezat în vederea curățirii de păcate. El nu avea nici un păcat. Totuși El hotărî să fie botezat, pentru ca astfel să îm-

plinească „tot ce trebuie împlinit“. Cuvintele acestea sînt pline de însemnătate. Dacă Isus nu ar fi fost botezat, unii ar putea gândi că această orînduire ar avea o valoare și o autoritate îndoielnică. Avînd exemplul botezului lui Isus, nu mai începe îndoială cu privire la datoria noastră. Isus a fost botezat. El ne este exemplu. Urmează ca noi să pășim pe urmele Sale.

Că botezul nu este o orînduire de care te poți dispensa, dacă dorești, reiese lămurit din raportul pe care-l dă Marcu privitor la cele spuse de El. „Cine va crede și se va boteza, va fi mîntuit“. Marcu 16,15-16. Ținînd în seamă redarea textului se vede că cel care pretinde că urmează pe Domnul nu se poate dispensa de botez.

În ce privește felul săvîrșirii botezului, ca și în alte probleme biblice, nu avem să apellăm decît la Biblie. Dacă ea nu dă nici o lămurire sau îndrumare, putem conchide că putem să facem cum socotim noi mai bine. Însă dacă Biblia vorbește, nu avem de făcut decît un singur lucru: să împlinim îndrumările date în Sfînta Scriptură. Nu există o altă cale sigură;

Unde a botezat Ioan? Ioan boteza „aproape de Salim, pentru că acolo erau multe ape“; „și oamenii veneau ca să fie botezați“. Ioan 3,23. Învăderatul înțeles este că el boteza în acel deosebit loc fiindcă acolo era multă apă în scopul botezului.

O interesantă istorisire despre botez este redată în capitoul opt din Faptele Apostolilor. Filip discută cu eunucul, care se întorcea în Etiopia după o călătorie la Ierusalim. Filip lămurește eunucului înțelesul unor pasagii din Isaia, și con-

tinuîndu-și călătoria eunucul se convinsese de adevărul evangheliei și de nevoia pe care o avea de botez. Trecînd pe lângă un curs de apă, eunucul spuse: „Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat“? La aceasta Filip răspunse: „Dacă crezi din toată inima, se poate“. Eunucul răspunse: „Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. A poruncit să stea carul, s-au pogorît amîndoi în apă, și Filip a botezat pe eunuc. Cînd au ieșit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, și eunucul nu l-a mai văzut. În timp ce eunucul își vedea de drum, plin de bucurie,

Filip se afla la Azot“. Vers. 37-39.

De asemenea este de luat aminte și asupra exprimării „s-au pogorît“ pe care Dumnezeu a ținut să fie în text spre a arăta intrarea în apă a amîndorura.

Cu privire la botezul eunucului de către Filip, raportul adaugă: „Cînd au ieșit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, și eunucul nu l-a mai văzut. În timp ce eunucul își vedea de drum, plin de bucurie, Filip se afla la Azot“.

Iată un botez săvîrșit sub directă călăuzire a Duhului lui Dumnezeu. Cu precisa exprimare asupra felului botezării,

folosirea repetărilor spre a accentua ideea că amândoi se pogoriră în apă, credem că în acesta avem în Noul Testament un exemplu despre felul cum era săvârșit botezul sub directa îndrumare a Duhului lui Dumnezeu.

Simbolismul folosit în descrierea botezului se potrivește cu ideea cufundării. Potrivit acestui gând Isus a fost botezat în Iordan, și S-a pogorât în apă; Ioan boteza unde erau multe ape; și Filip, călăuzit de Spiritul Sfânt, îl conduse pe eunuc în apă și-l botează acolo.

Botezul este înfățișat drept moarte și înviere. „Nu știți că toți ciți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru că, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui“. Rom. 6,3-5.

„Fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți“. Col. 2.12.

Textul biblic afirmă că botezul este o îngropare și o înviere — o îngropare a omului vechi și o naștere a celui nou. După cum cineva care a murit este pus la odihnă în mormânt, la fel și credinciosul se coboară în mormântul de apă și acolo îngroapă făptura cea veche cu tot ce-i aparține. Ce înviază este o făptură nouă în Hristos Isus. „Prin botezul în moartea Lui“, credinciosul a fost „îngropat împreună cu El“. Rom. 6.4. „Fiindcă prin moartea de

care a murit, El a murit pentru păcat“. Vers. 10. „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat“. Vers. 11. „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui“. Vers. 5.

Textele acestea sînt clare în simbolismul lor. Ele asemuie botezul cu o moarte și o înviere. Făptura cea veche moare și este îngropată, iar cea nouă trăiește prin puterea lui Dumnezeu. Dacă luăm în seamă acest lucru, nu vom avea nici o greutate în a înțelege botezul. El este o îngropare.

În mod simbolic, botezul înfățișează spălarea păcatelor. Lucrul acesta este afirmat lămurit în cuvintele adresate de Anania lui Saul: „Și acum ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul, și fii spălat de păcatele tale, chemînd numele Domnului“. Fapte 22,16. Nu înțelegem că în apa însăși este o putere de curățire de păcat, ci înțelegem că botezul simbolizează puterea curățitoare a Evangheliei; că așa după cum apă slujește la curățirea fizică la fel botezul slujește la curățirea spirituală.

Un interesant tablou al botezului este amintit în 1 Petru 3,20,21, unde Petru vorbește despre cei „care fuseseră răzvrățiți odinioară, cînd îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, cînd se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt. Icoana aceasta închipuitoare vă mintuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupesti, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos“.

„În zilele lui Noe, cînd se făcea corabia,.. au fost scăpate prin apă.. opt suflete“.

„Icoana aceasta închipuitoare... anume botezul“. În vremea lui Noe apa acoperi toate dealurile, toți munții, „cu cincisprezece coți s-au înălțat apele deasupra“. Totul a fost acoperit de apă. Numai Noe și familia lui mai rămase. Fu dezrădăcinat și înecat tot ce era păcat. Aceasta este ilustrarea botezului, în care omul moare și este îngropat. Iată icoana închipuitoare a botezului.

Cea mai potrivită ilustrare a deplinei curățiri prin apă este îmbăierea. Noi sîntem păcătoși. Avem nevoie de o totală curățire. Singurul simbol potrivit a ceea ce face Dumnezeu pentru suflet în curățirea de păcat, este totala cufundare în apă, o totală curățire, apă multă, care să acopere totul. Nimic altceva nu va fi îndeajuns. De ce să fie careva mulțumit ca numai o parte a trupului să fie botezată, cînd la dispoziție stă o îndestulare de posibilitate pentru a se săvîrși o lucrare deplină?

Am putea continua această argumentare, însă nu este necesar. Dumnezeu spune: „Cine va crede și se va boteza, va fi mîntuit“, Marcu 16,16. Cunos-cînd aceste cuvinte, creștinul nu are de făcut decît un singur lucru: El trebuie să urmeze pe Domnul. Însă lucrul acesta nu trebuie făcut doar ca o simplă datorie. El este un binecuvîntat privilegiu. Cel care este botezat poate avea siguranța că pe atît de sigur cum este botezat în credință, el se va ridica din apă cu asigurarea că orice păcat este iertat, că este o făptură nouă, că toate păcatele i-au fost aruncate în mare, și că el este curățit de păcat.

Mîntuirea — darul lui Dumnezeu

V. LASZLO

Păcatul este o boală grozavă; este boala sufletului. Ier. 30, 12-15. Datorită păcatului, firea credinciosului nu are putere să respingă repetatele lui atacuri. El i-a ajuns rob, și toate străduințele sale de a se libera sînt în van.

Scripturile abundă în avertizări arătînd, că este cu neputință cuiva, prin sine însuși, să dobîndească biruința asupra păcatului și să trăiască o viață de biruință. Prin Ieremia, Domnul spunea :

„Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămînea scrisă înaintea Mea, zice Domnul, Dumnezeu“. Ier. 2,22.

Aceste două puternice elemente curățitoare — silitră și sodă — sînt folosite aici spre a înfățișa strădania cuiva de a se curăți de pata trecutelor lui păcate, căci după ce am depus orice efort cu puțință, El încă afirmă : „Nelegiuirea ta tot ar rămînea scrisă înaintea Mea“. În Iov. 9, 30. 31, este înfățișat din nou același adevăr :

„Chiar dacă m-aș spăla cu zăpadă, chiar dacă mi-aș curăți mîinile cu leșie, Tu tot m-ai cufunda în mocirlă, de s-ar scribi și hainele de mine“ !

Profetul Ieremia spunea : „Poate un etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-și schimbe petele ? Tot așa ați putea voi să faceți binele, voi, care sînteți deprinși să faceți răul“ ? Ier. 13, 23. Concluzia

acestui pasaj este că un lucru este tot atît de cu neputință ca și celălalt. Pardosul, care din fire este pătat, oricît de mult ar dori să-și schimbe petele și oricît s-ar căzni să facă aceasta, nu-i stă la îndemînă să-și atingă acest scop. Nu există cale să ajungă acolo. Se poate să spună : „Mi-ar plăcea să am o singură culoare. Aș dori să nu fiu pătat, aș vrea să-mi schimb culoarea“. Inșă îi este cu neputință să schimbe culoarea nici a unui fir de păr. Și tot la fel de cu neputință este pentru cel deprins să facă răul să se schimbe prin propria sa putere și să facă ce este drept. Orice efort omnesc de a dobîndi neprihănirea nu folosește la nimic, deoarece în noi înșine nu avem cîtuși de puțin puterea a ne împotrivi ispîtei.

„Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată una curată ? Nu poate să iasă niciunul“. Iov. 14, 4.

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pămîntesti este vrăsmășie împotriva lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună“. Rom. 8, 7.

Două sînt îndeosebi greșelile de care trebuie să se ferească credincioșii lui Dumnezeu, mai ales cei nou clădiți în credința harului Lui. Prima.. este de a se uita la propriile sale fapte, încrezîndu-se în ceea ce ar putea face credinciosul singur, spre a veni în armonie cu Dumnezeu. Cine încearcă să se facă sfînt prin propriile sale fapte de ținere a Legii, acela

încearcă o imposibilitate. Numai harul lui Hristos ne poate face sfinți, prin credință.

„Greșeala opusă, dar tot atît de primejdioasă, este să ni se pară că credința în Hristos ar scuti pe credincios de ținerea Legii lui Dumnezeu ; și că — dat fiind că numai prin credință ne facem părtași de harul lui Hristos — faptele noastre nu ar avea nimic de a face cu mîntuirea.

„Dar notează, că adevărata supunere față de Dumnezeu nu stă numai în admiterea de formă a poruncilor Sale, ci în păzirea lor din iubire. Legea este expresia fidelă a naturii lui Dumnezeu ; ea este întruparea marelui principiu al iubirii și de aceea este temelia stăpînirii și guvernării Sale. Dacă inimile noastre au fost înnoite după chipul lui Dumnezeu, dacă iubirea divină a fost pusă în inima noastră : nu vom da pe față și nu vom practica atunci Legea lui Dumnezeu în viața noastră ? Cînd iubirea este sădită ca principiu divin în inimă și aceasta este astfel înnoită după chipul Celui care l-a creat pe el, atunci este împlinită făgăduința noului legămînt, care zice : „Eu voi pune legile Mele în inima lor și le voi scrie în mîntea lor“. Ebrei 10, 16. Iar, dacă Legea este scrisă în inimă, nu va influența ea și va modela viața ?

„Supunerea — serviciul în ascultare de Legea lui Dumnezeu, din iubire : aceasta este

dovada adevăratului creștinism. De aceea zice Scriptura: „Aceasta este iubirea de Dumnezeu, să ținem poruncile Lui”. „Acela care zice, eu cunosc pe Dumnezeu, iar poruncile Lui nu le ține, — acela este un mincinos, și adevărul nu este în el”. 1 Ioan 4, 3; 2, 4. Departate de a ne scuti de supunere și de ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, credința, tocmai și numai credința, ne face parte de harul lui Hristos care ne dă putere să ținem poruncile în deplină ascultare.

„Mintuirea noi nu o câștigăm prin ascultarea noastră căci mintuirea este darul lui Dumnezeu, de primit numai prin credință. Dar ascultarea de Dumnezeu și ținerea poruncilor Lui este rodul credinței”.

Iată pe cineva care este un păcătos: el niciodată n-a păzit Legea. Poate dobîndi el neprihănirea prin faptele sale bune? Drept răspuns la această întrebare citim cuvintele apostolului Pavel:

„Pe temelul ascultării de Lege nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui”. Rom. 3, 20.

Aceasta lămurește problema. Însă cum? Mai întâi, fiindcă păzirea de acum a Legii nu face ispășirea pentru încălcarea din trecut a ei, și, al doilea, fiindcă păcătosul nu poate ține Legea lui Dumnezeu. Pe cât nu-i este de ușor unui etiopian să-și schimbe pielea sau unui pardos petele lui, la fel cuiva care este deprins să facă răul, nu-i este ușor să se schimbe și să facă binele: „fiindcă umblarea după lucrurile firii pămîntești... nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună”. Rom. 8, 7.

Cele mai destoinice strădanii ale noastre de a asculta de Dumnezeu nu izbutesc a ne aduce neprihănirea. Neprihănirea vine prin credință, și cînd este primită, ea dă naștere în viață la păzirea poruncilor. Ca urmare vine ascultarea și faptele bune, deoarece pomul bun nu poate aduce roade rele.

„Mulți întreabă: „Cum să mă predau eu lui Dumnezeu! Dorești să te predai lui Dumnezeu, dar nu ai destulă putere morală; ești stăpînit de îndoială și condus de poște și obiceiuri rele și păcătoase. Făgăduințele și hotărîrile tale sînt ca niște funii de nisip. Singur nu-ți poți stăpîni cugețele, impulsunile, pornirile și simțămîntele. Amintirea despre făgăduințele călcate și hotărîrile neînulate îți slăbește încrederea în propria ta sinceritate”.

„Căci, dacă atunci cînd eram vrăjmași am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, cînd sîntem împăcați cu El, vom fi mîntuiți prin viața Lui”. Rom. 5, 10.

Cînd începem să umblăm după neprihănire, păcatele noastre din trecut ne stau împotriva în cărțile din cer, și noi sîntem vrăjmași lui Dumnezeu. De aceea trebuie să fim împăcați cu Dumnezeu. Singura cale prin care se poate săvîrși acest lucru este ca aceste păcate să fie date la o parte. Aceasta este lucrarea lui Isus Hristos. El plăti osînda pentru fiecare din nelegiuirile noastre și singurul lucru ce-l avem de făcut este să credem în El, să primim moartea Sa drept înlocuitoare morții noastre, să cerem iertare, și apoi să credem că o primim. Ea este făgăduită ca urmare a credinței; și atunci cînd credem că

o avem, Dumnezeu și face aceasta și ea devine de fapt a noastră. Noi ajungem împăcați cu Dumnezeu. Păcatele noastre s-au dus, și noi sîntem liberați. Deci fiind împăcați cu Dumnezeu, vom fi mîntuiți din păcat prin iubitul nostru Mîntuitor. Îngerul spuse lui Iosif: „Îi vei pune numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale”. Matei 1,21.

Viețuirea creștină nu constă dintr-o modificare sau schimbare a vechei viețuiri, ci o viață cu totul nouă se așează și ia locul celei vechi. Viața cea veche trebuie să dispară cu totul.

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. 2 Cor. 5,17.

„Căci noi sîntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune”. Efes. 2,10.

Nu este cituși de puțin îndestulător doar a spune: „Mi-am dres omul cel vechi așa că arată și se comportă mai bine decît acum un an”. Întrebarea este: Are Isus deplinul control, ținînd în supunere pe omul cel vechi? Problema nu este cît de bun a devenit omul cel vechi. Viața cea veche trebuie să moară. Nu putem s-o dregem. În trupurile noastre trebuie să-și ia loc o viață nouă, și această nouă viață trebuie să aibă un control deplin. Ea este viața lui Hristos.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”. Gal. 2,20.

Să vrem ce vrea Dumnezeu

N. BASTOREALĂ

Viața e darul lui Dumnezeu dăruit nouă, și noi sîntem în măsură să hotărîm destinul ei. Cu toate acestea, Dumnezeu care iubește pe om și nu vrea să-l vadă stingindu-se în neînțîță, a continuat mereu și mereu să-i vină în ajutor cu sfaturi, avertismente și îndemnuri. „Să nu mîncîci, căci în ziua în care vei minca vei muri negreșit” — a fost avertismentul dat lui Adam chiar în grădina Edenului, avertisment care a continuat, chiar și după tragica experiență a neascultării. Dragostea de Dumnezeu-Tatăl, n-a părăsit pe fiii Săi nici afară din Eden, ci oriunde s-au aflat ei, Dumnezeu le-a vorbit: „Alege binele — alege viața, ca să trăiești”. Și credinciosul care își dă seama că Dumnezeu îi poartă de grijă mai mult decît își poartă el însuși, va ajunge să înțeleagă necesitatea de a voi și el ceea ce vrea Dumnezeu cu el. „Căci voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viață veșnică”.

Cît de cu totul potrivnică este voința păcătosului cînd el ignoră principiile pe care Dumnezeu i le-a rînduit, pentru ca viața lui să fie îmbălsămată cu mireasma fericirii. Ar trebui să fim consternați cînd vedem cu cîtă ușurință se alege calea nimicirii vieții sale. Un pahar de alcool, inhibat, un fum de nicotină, o picătură de ură și vrăjmășie, face din el sclavul unui viciu ce duce la ruină. Și cînd este avertizat despre prăpastia în care cade, răspunde cu „candoaie”: „Sînt stăpîn și fac ce vreau”. Să fie oare adevărat că este stăpîn pe sine?

Apostolul Pavel ne relatează experiența sa, spunînd: „Nu știu ce fac; nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc”. Cînd păcătoșii își dau seama că ceea ce fac, nu este după voia lui Dumnezeu, nu duce la bine, și totuși

fac, cuvîntul ne spune că și Dumnezeu îi lasă în voia firii lor păcătoase, să urmeze faptele inimii lor rele, care îi duc la pierzare.

Contrar acestui curs de viață, chemarea Domnului este: „Fiule, dă-Mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele”. Atunci vei găsi o viață lungă și cînd vei adormi, somnul îți va fi dulce”. Să canalizăm viața noastră spre ținta supremă — veșnicia. Aceasta implică unificarea voinței noastre cu voința lui Dumnezeu. Căci nimic altceva nu poate fi mai de folos și mai sigur în atingerea unei ținte, ca năzuința de bine și fericire.

Cele Zece Porunci ale Decalogului au o valabilitate veșnică și minunate sînt principiile expuse de Mîntuitorul pe Muntele Fericirilor. Dacă toți creștinii și-ar ghida viața după voia lui Dumnezeu, cîtă binecuvîntare și pace ar fi între noi. Să vrem ce vrea Dumnezeu, aceasta este ființa adevăratei religii. Căci, „voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră”. 1 Tes. 4,3. „De aceea nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia lui Dumnezeu cu voi”. Efes. 5, 17. „Căci de la început Dumnezeu ne-a ales pentru mîntuire, în sfințirea Duhului și credința adevărată”. 2 Tes. 2,13 u. p.

Domnul Hristos a părăsit locul slavei Sale Cerești și a coborît între oameni, luînd chip de om, pentru a înfăptui practic voia lui Dumnezeu. „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. Iar în Matei 12, 50 spune: „Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în Ceruri, acela Îmi este frate, soră, mamă”. „Și numai cine face voia Tatălui Meu care este în Ceruri, va intra în Împărăția Cerului”. Mat. 7,21.

Constatăm aici un factor important a cărui acțiune se răsfrîng asupra cerului și pămîntului,

după cum Domnul Hristos a spus în rugăciunea domnească: „Față-se voia Ta, precum în cer și pe pămînt”. Dumnezeu vrea sfințirea, transformarea și adaptarea noastră la viața fără păcat, viață care să-l înscrie în familia cerească. Domnul Hristos, la rîndu-I, a coborît pe pămînt ca să contribuie la această măreață lucrare. Și El a ales și a vrut s-o facă de bună voie. Mai rămîne de rezolvat atitudinea persoanei a treia din această acțiune — păcătosul! Ce facem noi? Ce fac eu?

Cînd Domnul nostru Isus Hristos a fost pe pămînt, într-o împrejurare, văzînd poziția neamului Său, plînsese zicînd: „De cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi cum își strînge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!” Mat. 23,37 u. p. Deducem din această declarație că se poate „să vrei”. Și Dumnezeu „a vrut” și „vrea”, după cum și credinciosul poate că „vrea” — și „trebuie să vrea”, dacă consideră ca ceea ce dorește Dumnezeu cu el, să devină o realitate. Cînd Dumnezeu ne cheamă să facem voia Sa, spune că — „Îi voi învăța tot ce trebuie să păzească”. Și apoi: „Fă așa și vei avea viața veșnică”. Așa că Dumnezeu pune accentul în mod hotărît, pe ceea ce rămîne partea noastră de făcut. Toată viața Sa, Domnul Hristos, a dedicat-o sfințirii omului, căci aceasta este și voia Tatălui Său care L-a trimis — „să caute și să mîntuiască ce era pierdut”.

Este oare aceasta și voința noastră?

Nu există motive, împrejurări sau scuze într-o atitudine contrarie. Nici chiar Satana nu poate forța pe cineva să calce Legea lui Dumnezeu; singurul și ultimul răspunzător sînt eu. Cazul lui Cain este ilustrativ pentru oricine din orice vreme, cînd Dumnezeu l-a întrebato: „Ce-ai făcut?” Și astăzi El se adresează fiecăruia dintre noi, întrebîndu-ne: „Ce ai făcut cu mîntuirea care ți s-a oferit?”

Astfel stînd lucrurile, se cade să mai dovedim împotrivi-

rea? „De câte ori am vrut să vă string” — a fost amarul regret pe care l-a exprimat Domnul Hristos față de contemporanii Săi — „voi.. n-ați vrut”! Să fie același regret și față de noi? Facem noi sau fac eu ceea ce vrea Dumnezeu?

Ioan, Evanghelistul, a auzit glasul care îi spunea: „Iată Eu stau la ușa și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”. Apoc. 3,20. „Și Duhul și Mi-

reasa zic: Vino! Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” Apoc. 22,17. Vino, deschide, vreau să tronez în inima ta, vreau să desăvîrșesc lucrarea transformării tale ca să te fac bun pentru veșnicie. Eu vreau să fac cu tine această lucrare, zice Domnul.

Ce invitație solemnă! Ce ofertă de har și milă din partea unui Dumnezeu drept, sfânt și plin de îndurare pentru noi cei păcătoși! Intreaga

Sfântă Scriptură vorbește despre această voie a lui Dumnezeu pusă în slujba omului pe care l-a creat. Domnul Hristos a ales de bună voie să facă tot ce este necesar pentru salvarea noastră. Întrebarea care trebuie să persiste în mintea noastră, este dacă și noi vrem să conlucrăm cu El. „Cine vrea să vină să bea”. Ce poate fi mai de valoare ca a alege să vrem și noi ceea ce vrea Dumnezeu?

Sfîrșit de cale

În paginile Sfințelor Scripturi găsim adesea relatîndu-se cu privire la bărbății lui Dumnezeu din vechime, cu privire la patriarhi, slujitorii lui Dumnezeu, aceste instrumente în mîna Sa divină spre îndeplinirea marelui și atotcuprinzătorului plan al mîntuirii: „Abraham... și-a dat duhul, și a murit, după o bătrînețe fericită înaintat în vîrstă și sătul de zile: și a fost adăugat la poporul său...” (Gen. 25,8). „Isaac și-a dat duhul și a murit, și a fost adăugat la poporul său, bătrîn și sătul de zile” (Gen. 35,29).

În zorii zilei de 15 noiembrie 1970, a închis ochii, „sătul de zile” și după o bătrînețe fericită, fr. Popescu Constantin, pastor pensionar al Bisericii Adventiste din țara noastră, fost președinte de Conferință și mulți ani membru al Comitetului Uniunii.

Născut la 2 februarie 1882, în comuna Crivina, Județul Mehedinți, fr. Popescu Constantin se alătură bisericii advente din tinerețea sa. Numele fratelui Popescu este strîns legat de istoria bisericii advente din țara noastră. În anul 1907, fr. P.P. Paulini și ceva mai tîrziu fr. St. Demetrescu, se aflau ca studenți la Seminarul Teologic A.Z.S. din Friedensau. Aici li se adaugă un alt tînăr intelectual, fr. C. Popescu, care primise adevărul credinței advente la Viena, Austria, unde urma

cursurile școlii de Arte Frumoase și în mod deosebit sculptura. După încheierea studiilor teologice de aici și anume la sfîrșitul anului 1908, fr. C. Popescu este chemat ca slujitor al Evangheliei în București și oriunde nevoia îl solicita. După doi ani de activitate în București, cere să fie trimis și în alte părți ale țării.

Suflet nobil, de o deosebită sensibilitate sufletească, prefera să vorbească mai puțin, dar să dea glas puternic faptelor, vieții sale de creștin și de slujitor al lui Dumnezeu. Modest, cumpătat, discret, a iubit biserica și chemarea lui Dumnezeu. Se poate afirma că fr. C. Popescu a făcut parte din grupa slujitorilor lui Dumnezeu care au făcut din slujirea lor, un apostolat.

Serviciul funerar a avut loc în ziua de 18 noiembrie 1970, la cîmîtirul Izvorul Nou din București. Un mare număr de frați, de prieteni și colaboratori ai defunctului au ținut să aducă omagiile lor celui dispărut, fiind prezenți la ceremonia înhumării. Frații I. Tachici, M. Pîrvan, I. Barbu, C. Alexe, C. Păun și cel ce semnează aceste rînduri au rostit cuvinte de mîngîiere și îmbărbătare pentru cei prezenți și pentru familia îndoliată, din partea Comitetului Uniunii și al Conferinței București.

Cu nespusă durere în sufletele noastre, înregistrăm faptul

că pe zi ce trece ne despărțim rînd pe rînd de bătrînii noștri, ce au purtat poverile și nu ușoare, ale lucrării. Despre ei putem spune ca și apostolul Pavel: Luptă bună... s-au luptat... și-au isprăvit alergarea, au păzit credința. De acum îi așteaptă cununa neprihănirii pe care le-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept.

D. POPA

În ziua de 12 decembrie 1970, a adormit în Domnul fr. Marin Ghișescu, membru al Comunității Craiova.

Născut la 16 august 1886 în comuna Florești Jud. Dolj, cunoaște credința adventă în 1918, iar în anul următor este botezat împreună cu soția sa.

De atunci, și pînă în prezent a fost totdeauna un stîlp al Comunității locale, a cărui prezbiter a fost timp de 20 de ani.

A iubit biserica cu multă dăruire pentru care n-a precupețit nimic.

Înmormîntarea a avut loc pe ziua de 13 decembrie 1970, la Craiova. Frații Stoiu Ioan, consilier al Conferinței Sibiu și Samotă Constantin, pastorul Comunității locale au prezentat cuvîntul mîngîietor al Scripturii, pentru această ocaziune, subliniind încrederea nezdruincînată a celui dispărut, de a rămîne statornic spre bucuria revederii în Împărăția lui Dumnezeu, împreună cu toți sfinții Lui.

I. STOIU

Admirație

Psalmul III, 2. 3

Fluvii de lumină vie, întunericul desparte,
Joacă-n zarea-nvăpăiată, pulbere de diamante,
Curcubee de lumină, candelabre atârinate ;
În văzduh, plutește-amestec : de culori mult minunate.

Din amestecul de perle, de rubine și topaze,
Și din stropii de lumină răspîndiți în mii de raze ;
Rîu de foc aruncă Astrul, luminînd ca-ntr-o fantasmă,
Peste tot și pretutindenii, bolta cerului albastră ;

De pe luciul de oglindă vâlul nopții se retrage,
Frumuseți de artificii, înapoi, lumina-și frîng,
În spumate valuri albe, de rubine și topaze,
Dir: catapețasma nopții stelele lumina-și sfîng.

Mii de curcubee-n flăcări, bolta cerului aprinde,
Și potopul de lumină din adîncuri se desprinde,
Printre nori fișnește-o rază, întunericul se crapă,
Curg izvoare de lumină, curg șuvoaie ca de apă. ..

Din străfunduri se ridică, din adîncu-ndepărtat,
Glob de foc, încins ca jarul, Astrul zilei-ncoronat ;
Vălvătăi incandescente, curg cascadele de lavă,
Și-nfășat în auroră — soarele se-azvîrle-n slavă.

„Ca și mirele ce iese mîndru din cămara Lui,
„Și se-aruncă-n marș năvalnic ca viteazu-n drumul lui. . .“

Ca în farmec se desprinde, strălucitul lumii Astru ;
Iar din stropii de lumină, răspîndiți în tot albastrul ;
Lîngă toate cele spuse, diademă pun pe cer, . . .
Punînd taină lîngă taină, la eternul Său mister.

Curierul
ADVENTIST